

John Flanagan

HRANIČÁŘŮV UČEŇ

KNIHA OSMNÁCTÁ
LÉČKA U SORATA

ANTASY

Hraničářův učeň

Kniha osmnáctá - Léčka u Sorata

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.alicanto.cz
www.albatrosmedia.cz

Alicanto

John Flanagan

Hraničářův učeň
Kniha osmnáctá - Léčka u Sorata – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Copyright © John Flanagan, 2024
First published by Random House Australia, an imprint of
Penguin Random House Australia, in 2024. This edition
published by arrangement with Penguin Random House
Australia Pty Ltd via Kristin Olson Literary Agency s.r.o
Cover illustration Žaneta Kortusová, 2025

John Flanagan
Léčka u Sorata

Z anglického originálu The Royal Ranger, Book Seven, Ambush
at Sorato, vydaného nakladatelstvím Penguin Random House
Australia v roce 2024, přeložila Eva Dejmková

Vydalo nakladatelství Alicanto v Praze roku 2025 ve společnosti
Albatros Media a. s. se sídlem 5. května 22, Praha 4

Číslo publikace 44 826

Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sazbu zhotovilo Art D – Grafické studio Černý, s. r. o.

1. vydání

Pro čtenáře od 12 let

ISBN tištěné verze 978-80-252-6027-2

ISBN e-knihy 978-80-252-6091-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-252-6092-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-252-6086-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

www.alicanto.cz

e-shop: www.albatrosmedia.cz

info@albatrosmedia.cz

Cena uvedená výrobcem představuje
nezávaznou spotřebitelskou cenu.

Vytěžování textu či dat z této publikace ve smyslu čl. 4
směrnice 2019/790/EU je zakázáno.

Alicanto

Jedna

Dvouřad aridských jezdců pomalu cválal přes toskanské pláně. Za nimi se zvedal jemný oblak prachu, který značil jejich cestu. Nefoukal vítr, který by ho rozptýlil, a tak prach zůstal viset za jezdci. Zvuk kopyt se nesl ke skupince pozorovatelů na nízkém kopci asi čtvrt míle daleko.

„Stát,“ nařídil Seletin, který stál se skupinou signalistů na vrcholku kousek stranou od ostatních pozorovatelů. Jeden z jeho mužů okamžitě zvedl velkou červenobíle čtverečkovanou vlajku. Dvakrát s ní mávl tam a zpět a rychle ji skryl. Pozorovatelé zaslechli nezřetelný rozkaz zdola z pláně a dvoustup jezdců se okamžitě zastavil. Prach kolem nich zavířil a na chvíli je zahalil.

„Rozvinout do jedné řady.“ Seletin mluvil obecným jazykem, ne svou rodnou aridštinou. Chtěl, aby pozorovatelé rozuměli jeho rozkazům. Když vydal rozkaz, signalisté se pustili do práce. Vybrali tři různé barevné vlajky z košů před sebou a zdvihli je vysoko nad hlavu. Pak, stejně jako předtím, rychle stáhli třepetající se čtverce látky dolů.

Jakmile to udělali, vojáci se znovu dali do pohybu. Zadní jezdci obou jednotek vyrazili cvalem do stran, těsně následování těmi, kdo stáli před nimi. Jen dva jezdci v čele celé jednotky zůstali na místě. Dva zástupy se rychle proměnily v jednu širokou řadu jezdců. Pak se pohyb zastavil.

„Lučištníci, vpřed,“ velel Seletin. Objevily se další vlajky, pak rychle zmizely.

Patnáct jezdců z každého konce dlouhé řady pobídlo své koně vpřed. Ti na samých okrajích popojeli dál než jejich sousedé, takže jednotka teď připomínala býčí rohy mířící vpřed z rovné linie jezdců mezi nimi. Za pohybu do nového postavení třicet mužů vložilo svá dlouhá tenká kopí do úzkých kožených pouzder na pravých bocích sedel, pak se natáhlo za sebe a vytáhlo krátké luky z úchytů na levých bocích sedel. Jezdci spustili otěže na koňské šíje, sáhli přes rameno, vytáhli z toulců na zádech šípy a založili je do třetiv.

Seletin se podíval na toskanského generála, který celé dění se zaujetím sledoval. „Od této chvíle, generále Akvilifere, používáme k signalizování raději roh než vlajky.“

Generál, vysoký hubený Toskanec oblečený ve zdobné bílé kožené zbroji, přikývl s očima upřenýma na jezdce pod sebou.

„To dává smysl,“ poznamenal. Vlajkové signály fungovaly zatím velmi dobře, ale uvědomoval si, že ve zmatku a ruchu útoku jízdy by mohly být snadno přehlédnuty.

Seletin pokynul dalšímu ze své signalizační skupiny, a ten si přiložil ke rtům mosazný roh.

„Vpřed,“ nařídil aridský velitel.

TA-TAAA! TA-TAAA! TA-TAAA!

Roh zavřeštěl a dlouhá řada se krokem dala do pohybu vpřed. Na kopec se slabě doneslo cinkání postrojů a vybavení.

„Cvalem,“ nařídil Seletin. Další zatroubení rohu a řada jezdců zrychlila. Dupot kopyt na tvrdé suché pláni byl teď slyšet mnohem zřetelněji. Asi čtvrt míle před vojáky stála řada panáků a překážek, které značily pozice nepřítele.

Když byli vojáci asi v polovině vzdálenosti, Seletin kývl na trubače.

„Útok,“ řekl tiše. Jeho chování kontrastovalo se vzruchem akce a hlukem jezdců dole.

TA-TAAAAAA! TA-TAAAAAA!TA-TAAAAAA!

Tři dlouhá zatroubení pobídla řadu do plné rychlosti. Dupot kopyt se teď ozýval mnohem hlasitěji a pozorovatelé slyšeli i bojový pokřik jezdců uprostřed řady, kteří spustili svá dlouhá bambusová kopí do vodorovné polohy. Lučištníci na obou koncích jedoucí kus před ostatními natáhli své krátké luky a vystřelili.

Drnčení luků zaniklo v hřmení pádících koní, ale salva šípů byla viditelná jako temný mrak, který se vznesl vzhůru a pak obloukem padal do řad „nepřítele“.

Než šípy našly cíl, byla na cestě další salva a třetí následovala, když druhá dorazila k netečným cílům a rozházela panáky i s jejich štíty a zbraněmi.

Jakmile jezdci vypálili třetí salvu, ti na okrajích řady otočili koně stranou od útoku, objeli sedmdesát jezdců ve středu linie a zastavili asi třicet kroků za nimi, aby v případě potřeby kryli jejich ústup.

Muži ze středu linie narazili do předstíraného nepřítele, poráželi slaměné panáky, napichovali je na svá kopí a bodali, dokud se jejich koně nezastavili. Někteří přišli o kopí, která se zapíchla do napodobenin pancířů před nimi. Ti pak okamžitě vytáhli své dlouhé, zakřivené šavle, sekali do panáků a rozhazovali kolem jejich slaměnou výplň.

Když jezdci dosáhli nejběhšího pohybu a akce, nařídil Seletin pevným hlasem: „Ústup.“

TA-TA! TA-TA! TA-TA! TA-TA! TA-TA!

Krátké tóny zazněly v neodbytném, pronikavém rytmu, který bylo nemožné přeslechnout. Útočící, bodající jezdci téměř okamžitě obrátili koně na místě a pobídlí je patami. Sedmdesát jezdců se naráz stáhlo z boje a tryskem se vracelo zpět. Když jezdci vyklidili pole, třicet lučištníků vypustilo dvě salvy do rozprášených řad předstíraného nepřítele. Pak i oni obrátili koně a přidali se do řady ke svým druhům. Když rozšířená řada dosáhla výchozího postavení, podíval se Seletin na trubače.

„Stát,“ nařídil, trubač přikývl a znovu zvedl nástroj.

TATA! TATA! TATA! TATA! TATA!

Řada stoupavých rychlých tónů se naléhavě rozezněla platinou. Jezdci v reakci na ně zpomalili pádící koně, zastavili je a otočili na místě tak, aby stáli čelem tam, odkud se vrátili.

„Pohov,“ nařídil Seletin a vzápětí se objevila modrobíle pruhovaná vlajka, mávla tam a zpět a rychle zase zmizela.

Řada jezdců se uvolnila a naklonila se vpřed, aby poplácala své koně a pochválila je. Koně, vzrušení útokem a nabití energií, pohazovali hlavami a potřásali hřívami. Pak se postupně uklidňovali a jejich nehybnou řadu jen občas narušilo dupnutí kopyta.

Generál Akvilifer se otočil k Willovi, který také sledoval ukázkou.

„Velmi působivé,“ ocenil.

Will přikývl. „Myslel jsem si, že to tak budete vidět.“ Usmál se na Maddii, která seděla na Trkačovi pár metrů za ním.

Will s Maddií byli na diplomatické misi ve jménu krále Duncana Araluenského. Duncan, který nastoupil na trůn

jako vojenský velitel, v poslední době tíhnul k diplomacii a vyjednávání. Viděl prospěšné výsledky vzájemné smlouvy mezi Araluenem a Skandií – již původně vyjednal Will –, a tak neustále hledal příležitost sjednat dohody i s ostatními silnými národy. Jeho cílem bylo posílit porozumění s nejbližšími sousedy a vytvořit smlouvy o silné vzájemné obraně všude, kde se k tomu naskytla příležitost. Pokud by se národy jako Toskano a Arida spojily vzájemnou obrannou smlouvou, vytvořilo by to ve světě mnohem stabilnější prostředí a účinný nárazník vůči vnější agresi.

Ne všechny země byly ideálními kandidáty – například Iberionci byli nechvalně proslulí svou nedůvěryhodností a záludností –, ale když Duncan viděl příležitost stmelit dvě mocné armády do jedné síly, využil ji.

Dokonalým příkladem byla právě prověřovaná dohoda mezi Toskanem a Aridou. Ani jedna z těchto zemí neměla ambice přesahující její hranice. Toskánská armáda byla mocnou a stálou silou s nejlepší těžkou pěchotou na světě. Ale chyběla jí stejně silná jezdecká část, což omezovalo její možnosti průzkumu a vystavovalo ji nebezpečí přepadení či překvapivého útoku.

Aridskou armádu zase tvořila hlavně skvělá lehká kavalerie. Jak právě Seletin předvedl, jeho vojáci byli velmi disciplinovaní a přísně ovládaní silným centralizovaným velením.

Akvilifer pobídl patami koně a pomalu se rozjel k místu, kde čekal Seletin se svými signalisty. Will a Maddie jeli pár kroků za ním.

Když Akvilifer dojel k Seletinovi, aridský velitel se lehce uklonil v sedle a dotkl se prstem a palcem pravé ruky rtů, čela a opět rtů ve svém obvyklém, lадném a plynulém gestu pozdravu.

Akvilifer mu pozdrav opětoval toskánským zasalutováním – napřaženou pravou paží s dlaní obrácenou dolů.

„Zdá se, že v bitvě máte naprostou kontrolu nad svými muži,“ prohodil Akvilifer.

Seletin přikývl. „Samozřejmě, v opravdové bitvě se některé signály ztratí. Ale obecně vzato můžeme dohlížet na jejich činnost a signalizovat změny či varianty.“

„A spořádaný ústup,“ podotkl Akvilifer.

Seletin souhlasně pokýval hlavou. „A spořádaný ústup, je-li třeba.“

Toskanský generál několikrát přikývl. „Přesně to potřebujeme,“ řekl a v hlase mu zazněla nespokojenost. „Naše jezdecktvo je rekrutované z několika sousedních států, ale nemá ani ponětí o disciplíně či centrálním velení, které jste právě předvedli.“

Otočil se a podíval se na rovnou řadu jezdců dole na pláni.

„V minulosti jsem se už přesvědčil, že když jdou do boje, veškeré velení jde ven z okna, jakmile pobídnou koně do trysku. Stane se z nich krvežíznivá banda, která touží jen po vítězství nad nepřítelem.“

Seletin mlčel. Byl příliš zdvořilý, než aby kritizoval toskánské jezdecktvo. Ale jeho zdvižené obočí mluvilo za vše.

„To by mohlo být nebezpečné,“ řekl nakonec.

Akvilifer důrazně přikývl. „Také je. Viděl jsem jednotky pobité do posledního muže, když se bitva obrátila proti nim a ony odmítly uposlechnout signál k ústupu. Nebo ho prostě neslyšely. Naše pomocné jezdecké jednotky jsou nespolehlivé a nedisciplinované. A většina našich generálů je nechce využívat.“

„To vám zřejmě ztěžuje život,“ poznamenal Seletin.

Akvilifer se na něj zadíval. „Hodně ztěžuje. Naše armáda je skvěle vycvičená. V boji muže proti muži se jí žádná síla nemůže rovnat. Ale brzdí nás neefektivní, nespolehlivé jezdectvo a nedostatek dobrých průzkumníků.“

„Proto si král Duncan myslel, že by vaše dvě armády měly spolupracovat. Každá má něco, co té druhé chybí,“ vložil se do hovoru Will.

Oba velitelé se k němu otočili v sedlech a on pokračoval. „Vy, generále Akvilifere, potřebujete spolehlivou mobilní sílu k průzkumu. A vám, Seletine, může prospět síla toskanské těžké pěchoty.“

„Když už o tom mluvíme...,“ řekl Seletin s lehkým úsměvem.

Akvilifer se trochu narovnal v sedle. „Ano, ovšem,“ pravil s odhodláním v hlase. „Asi by bylo načas ukázat našim aridským přátelům, jak bojuje toskanská legie.“

Dvě

Seletin se obrátil k hlavnímu signalistovi. „Můžete jezdce propustit,“ řekl.

Hlavní signalista kývl a rychle vydal rozkazy. Bleskově se objevily další vlajky, mávly a zmizely. Na pláni pod nimi se aridská jízda otočila a svižným klusem vyrazila k linii stanů asi čtvrt míle daleko.

Zatímco spolu oba velitelé mluvili, na pole se vydala skupina pracovníků, kteří začali opravovat škody na předstíraném nepříteli – znovu vycpávali panáky slámou, dávali jim štíty a rovnali je do řad.

Když měli práci hotovou, spěchali pryč z pole. Jakmile Akvilifer viděl, že pole je volné, pokynul jednomu ze svých pobočníků, který vydal signál trubačovi stojícímu opodál, jehož dlouhý žesťový nástroj byl stočený do spirály a navlečený přes rameno.

Trubač přikývl a hned nato zvedl svůj nástroj k ústům a zahrál na něj dlouhý, stoupavý tón, který se hlasitě rozléhal přes celé pole.

Pozorovatelé na kopci okamžitě zaslechli pravidelný dupot bot na udusané hlíně. Od paty kopce, na němž stáli, vy-pochodovala na planinu polovina legie toskanské pěchoty.

Legionáři pochodovali v trojstupu, ale když se zastavili, rychle se před zraky pozorovatelů obrátili do tří dlouhých řad stojících za sebou. Každý legionář byl vyzbrojen krátkým toskanským mečem v pochvě na pravém boku a dlouhým hrana-tým štítem zakrývajícím skoro celé tělo od kolenou po ramena. Na levém boku jim visela těžká dýka, skoro stejně dlouhá jako meč, a na pravém rameni nesli dlouhé kopí.

Zazněl rozkaz a tři řady se daly na pochod k čekající řadě panáků a štítů. Legionáři se pohybovali stálým, neochvějným tempem, nespěchali, nevrhali se do útoku, jen klidně pocho-dovali a drželi formaci a slunce se odráželo od jejich krunýřů a helmic.

V jejich rozvážném, odměřeném postupu bylo něco tem-ně hrozivého. Třicet kroků před nepřátelskou řadou se zasta-vili jako jeden muž. Přední řada vykročila levou nohou vpřed a připravila kopí k hodů. Pak své těžké zbraně vyslali do vzduchu a okamžitě znovu vyrazili stálým pochodem vpřed.

Kopí se zarazila do nepřátelské řady. Dřevěné štíty a paná-ci opět létali na všechny strany a v obranné linii se objevily velké mezery. Pak, když se přední řada přiblížila k nepříteli, druhá řada vrhla svá kopí přes hlavy svých druhů a vytvořila další mezery v zadních řadách obránců.

Jakmile druhá řada odhodila zbraně, pospíšila za svými druhy, jejichž krátké meče jako hadí jazyky vyjížděly z úz-kých mezer mezi štíty a bodaly a sekaly a kácely k zemi ty panáky, kteří zůstali stát po dešti těžkých kopí.

Na další znamení si přední a druhá řada vyměnily místa a do bitvy se pustila druhá řada, která dosud nebojovala.

Původně první řada ustoupila vzad, aby se třetí řada mohla posunout na místo druhé, natáhnout svá zatím nevyužitá těžká kopí přes přední řadu, a bodat napravo nalevo.

„Velmi dobré,“ ocenil ten hladký manévř Seletin a pokýval hlavou.

„Všimněte si, jak druhá řada podporuje přední řadu,“ upozornil ho Akvilifer. „Tlačí své druhy vpřed, zvyšuje nápor na nepřítele, zatlačuje ho zpět a vyvádí z rovnováhy.“

Zvedl ruku, aby na sebe upozornil trubače, a zavelel pevným hlasem: „Stáhnout.“

Trubač zvedl svůj velký nástroj a zahrál na něj řadu krátkých tónů.

Legionáři okamžitě ustoupili z boje, druhá řada chytila přední řadu za opasky a vedla je vzad. Třetí řada byla pohyblivější a pohotově ustoupila svým druhům z cesty. Když byli legionáři asi dvacet kroků od postavení nepřítele, zastavili se a hodili svá kopí do řady panáků a štítů.

V řadě se otevřely další veliké mezery, jak kopí našla svůj cíl. Legionáři dál couvali, vedeni svými druhy, dokud nebyli asi třicet pět kroků daleko. Pak se naráz zastavili, zvedli štíty a do úzkých mezer mezi nimi výhrůžně vystrčili meče.

„V tuto chvíli,“ vykládal Akvilifer, „bych je mohl opět vyslat vpřed. Nepřátelská armáda je často tak demoralizovaná, že je pohled na několik stovek těžce vyzbrojených útočících legionářů přiměje k útěku.“

„To mě nepřekvapuje,“ řekl Seletin a prohlížel si obrovské mezery v řadě panáků a dřevěných štítů, nyní posetých dlouhými dřevěnými ratišti kopí, jež na ně byla vržena. Rozhlédl se a všiml si nedaleko stojícího legionáře s kopím přes rameno. Pokynul mu a ukázal na jeho zbraň.

„Smím se podívat?“ zeptal se.

Legionář rychle pohledem požádal Akvilifera o svolení, a když ho dostal, přistoupil blíž a podal svou dlouhou, těžkou zbraň aridskému vůdci. Seletin se naklonil v sedle, vzal si kopí, potěžkal ho v pravé ruce a zaujatě si ho prohlížel.

Viděl, že je zpracované jen středně. Nikdo se nepokoušel kopí zdobit nebo nějak vylepšovat jeho vzhled. Ratiště tvořil prostý jasanový kůl, hrubě vytvarovaný, s jasně viditelnými stopami po nástroji, který ho opracoval. V průřezu bylo čtvercové a v drážce na jedné straně byla zasazena železná špice.

Seletin kopí zkusmo potěžkal. Překvapilo ho, že navzdory hrubému vzhledu je dobře vyvážené k hodům. Všiml si řady čtyř olovených kolíků v ratišti, těsně pod místem, kde byla špice zasazena do dřeva. Bezpochyby díky nim byla zbraň tak účinná.

Samotná železná špice byla asi stopu dlouhá, rozkovaná naplocho a vytvarovaná do ostré čepele se zpětným háčkem u základny. Špice byla zasazená do ratiště asi pět palců hluboko a upevněná mosazným drátem a dvěma mosaznými kroužky. Soudě podle spálenin na dřevě byly zasazeny do dřeva rozžhavené, a jak chladly, stáhly se a tak držely špičku pevně na místě. Seletin zamyšleně vraštil čelo. Špice byla vyrobená z měkkého železa, které se snadno ohnulo.

Akvilifer si všiml zvědavosti a zájmu aridského vůdce. „Nejsou na výstavu. Vyrábíme je rychle a jednoduše, aby je naši zbrojníci mohli vydávat po stovkách – a pak je také rychle opravovat.“

„To železo je měkké,“ podotkl Seletin s otázkou v hlase.

„Aby bylo ohebné,“ přikývl Akvilifer. „Když se kopí zabodne do štítu nebo hrudního plátu, hrot v něm uvízne a váha ratiště způsobí, že se železo ohne. Ratiště se vláčí po zemi a pak je těžké štít držet nebo jím nějak pohybovat. Nepřítel

musí kopí vytáhnout, a zatímco se tím zabývá, legionáři se pustí do práce svými meči.“

„Vynalézavé,“ ocenil Seletin a vrátil zbraň vojákovi, který čekal vedle něj. „Smím se podívat na váš meč?“

„Nazýváme ho *gladius*,“ upřesnil Akvilifer, „a kopí *pilum*.“ Kývnutím dal svolení vojákovi, který vytáhl meč a podal ho Seletinovi jílcem napřed.

Aridský vůdce hned viděl, že tohle je něco úplně jiného. Meč byl prostý a nezdobený, s těžkou mosaznou hruškou na konci za rukojetí. Záštit chránící ruku byla těžká a pěkně tvarovaná a čepel samotná byla z velmi kvalitní oceli, která se mírně modrala. Seletin vyzkoušel ostří a hrot. Gladius byl ostrý jako břitva.

„Tenhle není ohebný,“ podotkl.

„To opravdu ne,“ odpověděl Akvilifer s ledovým úsměvem. „Je vyrobený z nejlepší dostupné oceli.“

Vytáhl z pochvy vlastní, propracovanější meč se slonovinovou rukojetí a stříbrným žilkováním kolem záštiny.

„Je vyrobený ze stejné oceli jako můj, ale bez zvláštního zdobení a úprav,“ vysvětloval. „Meč je naše hlavní zbraň. Chceme meče, které se neohýbají, nelámou a neztrácejí ostrost. A které se nepoškodí o kroužkovou košili nebo krunýř.“

Seletin si meč prohlédl pozorněji. Zvedl ho nad hlavu a několikrát jím sekl do vzduchu. Meč byl skvěle vybalancovaný, jako by v jeho ruce nic nevážil.

„Spíše než ostří využíváme hrot,“ sdělil mu Akvilifer.

„To jsem si všiml,“ přitakal Seletin, obrátil meč a jílcem napřed ho podal legionáři, který stál vedle jeho kolena.

Voják meč převzal, místo zaslutování ho pozvedl ke rtům a pak ho se zasyčením kovu o kůži zasunul do pochvy. Ustoupil od Seletinova koně a opět se postavil do pozoru.

„Zdá se, že víte, co děláte,“ řekl Seletin generálovi, který naklonil hlavu a nevesele se usmál.

„Děláme to už dlouho,“ odpověděl. „Ale sám vidíte, proč potřebujeme disciplinované jezdecktvo.“

„Jsem si jistý, že tuto vaši potřebu můžeme uspokojit,“ prohlásil aralský vůdce. Obrátil zrak k Willovi a kývl na něj. Hraničář na rozkaz krále Duncana oba vůdce seznámil a zařídil tuto ukázkou taktik a bojových stylů.

Maddie seděla na Trkačovi pár kroků od Willa a sledovala výměnu mezi třemi muži s velkým zájmem. Uvědomovala si, že jako aralská princezna bude možná jednoho dne pověřena vyjednáváním vzájemné obrany mezi dvěma spřátelenými mocnostmi. Ohromilo ji, jak tohle vše Will zařídil s minimem mluvení. Umožnil oběma generálům předvést schopnost jejich jednotek s vědomím, že každá z nich představuje to, co potřebuje ten druhý.

„Ukaž. Nevysvětľuj,“ zamumlala tlumeně. Trkač se otrásl, když uslyšel její hlas, pohodil hlavou a ohlédl se na ni přes rameno. Poplácala ho po šíji, aby ho uklidnila.

„Mluvím si pro sebe, chlapče,“ sdělila mu tiše a cítila, jak mu náhlé napětí vyprchává z těla. Will si jejího pohybu všiml a zvedl na ni obočí. Podívala se na něj a zavrtěla hlavou. Přikývl a pohlédl dolů z kopce.

Sledovala jeho pohled a viděla toskanského jezdce, který hnal cvalem koně do kopce a zvedal za sebou oblak rudého prachu. Akvilifer a Seletin si příjíždějícího také všimli. Mladý důstojník zastavil několik kroků před Akviliferem a jeho kůň podupával, frkal a tahal za uzdu. Jezdec natáhl paži v toskanském pozdravu.

Akvilifer mu pozdrav vrátil nedbalejším pohybem praviče.

„Máš nějak naspěch, Brasosi,“ prohodil. „Copak tě žene?“
Jezdec sáhl do kožené brašny, kterou měl přehozenou přes levé rameno, vytáhl srolovaný svitek a podal ho generálovi.
„Pane, je to naléhavá zpráva ze severní hranice,“ řekl.
Akvilifer převzal svitek, rychle se podíval na voskovou pečet, která ho držela srolovaný, a pak ji zlomil.
„Pak bych si ji měl přečíst... naléhavě,“ řekl.

Tři

Toskanský generál rozvinul zprávu a s omluvným kývnutím se odvrátil od ostatních, aby si ji přečetl. Maddie viděla, že svitek, asi deset palců vysoký, je hustě popsaný.

Sledovala Akviliferovy oči, které rychle klouzaly po jediné stránce. Jeho výraz nic neprozrazoval. Nakonec se vrátil zase na začátek a začal zprávu číst znovu, tentokrát pomaleji. Když ji přečetl podruhé, volně sroloval svitek a obrátil se k Willovi a Seletinovi.

„Zdá se, že máme menší problém na naší severní hranici,“ oznámil.

Seletin čekal na další informace.

Will nebyl tak trpělivý. „Jaký problém?“ zeptal se.

Akvilifer pokrčil rameny, jako by ho zpráva, kterou Brasos právě přinesl, moc nerozrušila. „Naši hranici s Alpinou překročila cizí jízdní jednotka,“ řekl a znovu pokrčil rameny. „Není třeba si s tím příliš lámat hlavu.“

Will nebyl ochotný věnovat tématu tak málo pozornosti. „Jízdní, říkáte? A jak početná?“

Akvilifer ukázal na volně srolovaný svitek ve své levici. „Stojí tu mezi sedmi a osmi stovkami. Pisatel nezná přesný počet. Ale ani osm set jezdců není nic, z čeho by nás měla bolet hlava.“

Hranice Toskany byly tak dlouho bezpečné a její legie ovládaly celou oblast tolik let, že Akvilifer v jízdní jednotce nespatořoval žádnou velkou hrozbu. Ten muž je toskanský generál, uvědomil si Will, zvyklý, že těžká toskanská pěchota udělá krátký proces s každým agresorem.

„Pokud jich nebude víc,“ řekl Will mírně. „Chápu to správně, že nejsou z Alpy?“

Toskanský generál rychle pohlédl na poručíka, který zprávu přivezl; muž zavrtěl hlavou.

„Ne, pane. Jsou z východu, pokud víme.“ Jeho chování naznačovalo, že stejně jako jeho generál ani on nevnímá osm set jezdců jako hrozbu.

„Viděl jste je?“ zeptal se Will a mladý toskanský poručík přikývl.

„Ano, pane. A řekl bych, že pět set se spíš blíží skutečnosti.“ Pokrčil rameny. „Jsou to jen jezdcí, pane, nedisciplinovaní, neorganizovaní. Polovina naší legie je rychle vyprovodí tam, odkud přišli.“

„Jenže nevíte, kde to je?“ nepřestával vyzvídat Will. Brasos zaváhal a pak zavrtěl hlavou.

„Ne, pane. Ale je to někde na východě.“ Mávl rukou směrem k východní hranici. Pět set jezdců ho nevzrušovalo, stejně jako jeho generála.

Nastalo dlouhé ticho. Akvilifer přemýšlel, jak se nejlépe vypořádat s touhle drobnou nepříjemností. Will si uvědomoval zlověstný pocit, který mu rostl v břiše. Tenhle scénář už jednou zažil.

„Viděl jste je?“ zeptal se znovu, a když Brasos přikývl, pokračoval: „Popište je.“

Brasos zaváhal, třídil si myšlenky a vzpomínal, co vlastně z vetřelců viděl. „Jak říkám. Nedisciplinovaní. Neměli pevnou formaci, jeli jako doširoka rozprostřená skupina.“ Udělal gesto představující velkou, nezformovanou tlupu.

Will se zamračil. „Takže nebyli seskupeni do menších jednotek – prostě jedna masa jezdců?“

„Ano. I když, ne tak docela. Teď si to vybavuju.“ Brasos svraštil čelo. „Měli prapory a každý prapor měl zřejmě své následovníky – vždy asi kolem padesáti. Ale nedrželi se v zástupu, spíš v menších skupinkách, nahodile roztroušených.“

Jak si vybavoval podrobnosti toho, co viděl, začal se tvářit trochu nejistě.

„Jak byli ustrojení?“ naléhal na něj Will. „Měli zbroj? Kopí?“ Ukázal na Seletinovy vojáky dole na pláni.

Mladý poručík zavrtěl hlavou. „Žádnou zbroj. Vypadali spíš jako nějaká tlupa než jako vojáci. Měli na sobě kožichy a kabáty z ovčí kůže. A měli luky. Ne tak dlouhé, jako je ten váš –“ ukázal na luk, který měl Will položený přes stehna – „ale delší než krátké luky aridských vojáků.“

Aridské krátké luky se vyráběly z jednoho pevného kusu citroníkového dřeva a byly pověstné svým silným tahem. Strílely krátké šípy překvapivou silou.

Maddie přijela blíž, vytáhla svůj reflexní luk a ukázala ho poručíkovi. „Nevypadaly spíš jako můj?“ zeptala se ho. Myslela si, že ví, kam Will svými otázkami míří.

Brasos zaváhal, podíval se na její luk a přikývl. „Byly dost podobné,“ potvrdil, „ale asi těžší.“

„Co jejich koně?“ zeptal se Will a vděčně na Maddii mrkl.

Brasos znovu zaujal původní přezíravý postoj. „Nevypadali valně. Malí, s krátkýma nohama a hrubou srstí. Nic, co by stálo za pohled.“ Obrátil kritický pohled na Cuka. „Dost podobní vašemu koni,“ řekl. „Nic moc. Neviděl jsem je v trysku, ale předpokládám, že moc rychlí nebudou.“

Zarazil se, když si uvědomil, že mohl nechtěně urazit koně Araluenců, a tak nejistě dodal: „Bez urážky.“

Will se slabě usmál. Vždycky, když lidé řekli něco urážlivého nebo hrubého, doplnili to touto frází.

„Byl byste překvapený,“ řekl. Věděl, že Cuk by vydržel běžet celý den. Utahal by dlouhonohé koně, na kterých seděli Brasos a Akvilifer. A Brasos neměl potuchy, jakou rychlost tenhle zavalitý kůň dokázal vyvinout. Jak říkali chovatelé: „Hraničářští koně běhají jen tak rychle, jak musejí.“

Seletin, který už měl jistou zkušenost s hraničářskými koňmi, přerušil hovor. „Na co myslíte, příteli Wille?“

Will se otočil v sedle čelem k vysokému Aridovi. „Myslím, že ti záhadní, neuspořádaně vyhlížející jezdci se velmi nápadně podobají Temudžajům.“

Akvilifer se na něj ostře podíval a zamračil se. „Temudžajům?“ opáčil. „O těch jsem slyšel. Co jsou vlastně zač?“

„Je to kmen válečníků – vlastně spíš národ válečníků – z východních stepí. Poprvé jsem se s nimi setkal, když jsem byl vězněm Skandijců. Temudžajové vpadli do Skandie a pokoušeli se dobýt Hallasholm.“

Seletin se nevesele usmál. „Dokážu si představit, že jim Skandijci rychle ukázali, že to byla chyba.“

Ale k jeho překvapení Will zavrtěl hlavou. „Bylo to tenkrát velmi na vážkách,“ podotkl. „Navzdory tomu, jak vypadají, Brasosi –“ otočil hlavu k mladému toskanskému poručíkovi – „představují pozoruhodně údernou vojenskou sílu.

Jsou nesmírně disciplinovaní a dobře organizovaní. Všichni jsou skvělí lučičtíci a dokážou střílet z koně v plném trysku. A většinou zasáhnout to, nač míří.“

„Říkáte, že jsou úderní?“ vložil se do hovoru Akvilifer a kývl k vysokému aridskému generálovi vedle sebe. „Jsou stejně dobře organizovaní jako aridští jezdci?“

Will zaváhal a zvažoval odpověď. „Velký rozdíl mezi nimi není. Stejně jako Seletinovým mužům i jim velí hlavní velitel a mají i podobný systém signálů – vlajky a rohy –, jimiž se řídí. Zvládnou to i v noci, kdy místo vlajek používají různé barevné lucerny.“

„A co dělají v Toskanu?“ zeptal se Akvilifer. Teď už se tvářil starostlivěji.

Will pokrčil rameny. „Neustále provádějí výpady a hledají nová území, která by si dobyli a podmanili.“ Podíval se na Maddii. „Tví přátelé z *Volavky* se s nimi v posledních letech střetli hned několikrát.“

Obrátil pohled k Akviliferovi. „Řekl bych, že tohle je průzkumná skupina, která zkouší vaše hranice a posuzuje vaši sílu a připravenost. A vaši schopnost bránit vlastní území.“

„Zjistí, že jsme tvrdý oříšek,“ odfrkl si povýšeně Akvilifer.

Ale Will varovně zvedl ruku. „Neberte je na lehkou váhu. Někteří už v minulosti takovou chybu udělali. Temudžajové jsou síla, se kterou se musí počítat – a jejich otrhaný, neupravený vzhled vás může ukolébat k falešnému pocitu nadřazenosti. Věřte mi, jsou to tvrdí bojovníci a jejich generálové jsou velmi schopní.“

Viděl, že se Akvilifer nadechuje k odpovědi, a znovu zvedl ruku, aby ho zarazil. „Nechápejte mě špatně. Jsem si jistý, že vaše legie by nad nimi nakonec zvítězily. Ale mohlo by to trvat dlouho a stálo by vás to mnoho životů i peněz. Jejich armáda